

PEGASEN

20 kr

Maj 2021

Ett annorlunda läsår går mot sitt slut.

Snart kommer treorna att äntligen få springa ut ur den stora ekporten, om än att firandet kommer att ske på ett annorlunda sätt. Trots att allting kanske inte blivit som planerat, hoppas jag treorna får ett underbart studentfirande.

Ett oförutsägbart läsår med distansundervisning och olika besked fram och tillbaka har vi tillsammans upplevt.

Efter sommarlovet kan vi se fram emot ännu ett läsår. Antagligen kommer allting att hinna gå tillbaka till det normala, och jag hoppas innerligt att vi ska slippa spendera ytterligare ett år på distans. Till nästa läsår söker Pegasens redaktion nya medlemmar, så tveka inte om att höra av dig ifall du känner att arbetet bakom tidningen skulle vara något för dig! Nu är det snart sommarlov, och jag hoppas att ni alla får njuta av en fin ledighet.

Hälsningar

Viktoria Lautmann, Chefredaktör

Pegasen söker:

Layout-ansvarig

Layout-ansvarig har i uppdrag att designa och sätta ihop alla element till en funktionell tidning. Du får tillfälle att utveckla och utnyttja dina kunskaper i digitala design-verktyg.

Korrekturläsare

Korrekturläsare läser igenom bidragen och rättar till stavnings- eller formateringsfel. Förutom att du hjälper till att producera tidningen får du också läsa en massa fina texter!

Om du är intresserad av någon av posterna, skriv till: pegasen.katte@gmail.com

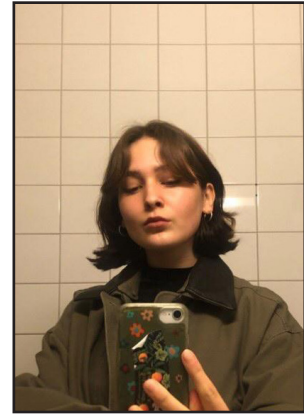
Redaktionen

Viktoria Lautmann
Chefredaktör, Ansvarig utgivare

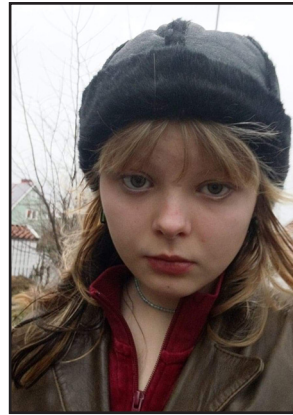
Amanda Westerberg
Korrekturläsare

Elsa Granvik
Korrekturläsare

Olle Erlandsson
Layout-ansvarig

Vera Rööf
PR-ansvarig

Innehåll

Debatt: Sida 4 - 5

Krönika: Sida 6 - 7

Fiktion: Sida 8 - 12

Poesi: Sida 13 - 15

EN FÖRLORAD GENERATION?

av Olle Erlandsson

Vid sommarlovets början kommer vi att ha genomlevt tre skolterminer som varit påverkade av Corona-virusets kampanj över globen. För oss gymnasieelever har det betytt att delar av undervisningen skötts på distans, något som vissa har kunnat anpassa sig till väl, och andra kunnat mindre väl. Många universitetsprogram har haft full distansundervisning under en längre tid vid det här laget. Samtidigt som detta har varit en svår prövning för det svenska skolsystemet så har metoderna varit mycket mer drastiska på många andra håll i världen. Men hur kommer egentligen avsaknaden av drygt ett och ett halvt år eller mer av normal skolgång påverka vår generation? Vad blir det slutgiltiga priset för denna virusbekämpningsstrategi?

Det var i början av den föregående våren som det hela började. När Corona-viruset fick fotfäste internationellt och började skörda offer behövde världens regimer kämpa för att både stävja smittspridningen och samtidigt behålla sin popularitet i sina respektive länder. Resultatet blev raska politiska beslut som inte bara skulle skydda samhället, utan också verka handlingskraftiga inför åskådarna. En lång rad nationer valde bl.a. att stänga ned skolorna, med motiveringen att barnen skulle kunna sprida viruset från familj till familj. I de flesta fallen innefattade detta också grundskolorna. Eleverna skulle då istället få sin utbildning via digitala plattformar och videomöten tills det återigen var säkert att gå till skolan. Men det var här som bekymren började dyka upp.

Till skillnad från de flesta svenska gymnasieskolor erbjuder inte alla länder personliga datorer eller surfplattor till eleverna, särskilt inte i grundskolan.

Detta visade sig vara ett problem i t.ex. Storbritannien, där regeringen, med stöd av en del teknologiföretag, behövde rulla ut hundratusentals enheter till de 1,2 – 1,8 miljoner barn som inte hade något sätt alls att ta del av skolans digitala undervisning.[1] Vidare fanns det många familjer som inte hade någon internetplan överhuvudtaget, vilket ytterligare försvårade situationen. Och då pratar vi fortfarande om Storbritannien, ett av de mest välbärgade länderna i världen. Men det var inte bara i Europa som skolorna tog en smäll.

Indien är det näst folkrikaste landet på jorden, bara tvåa till sin granne Kina, och är också det land med näst flest registrerade fall av COVID-19 (26 april).[2] Det har en elevpopulation på nästan 300 miljoner.[3] Av dessa miljontals barn har endast 8,5% åtkomst till internet i sina hem. För att motverka den omfattande smittspridningen under pandemin stängde Indien sina skolor helt under totalt 146 dagar. Då skulle barnen istället jobba via just internet. Konsekvenserna av detta blev att extremt många elever endast fick minimal undervisning eller ingen undervisning alls under en längre tid, med en stor klyfta mellan den redan segregerade staden och landsbygden, och mellan fattiga och rika hushåll. Liknande scenarion återfinns i stora delar av Sydamerika och Afrika.

Sådana här avbrott i den planerade undervisningen drabbar alla barn, men främst de som redan innan haft det svårt i skolan. Det långsiktiga resultatet riskerar att bli en allt djupare ojämlikhet i samhället, med fattiga, invandrare och andra marginaliserade grupper som får svårt att kvalificera till högre utbildningar och trygga, välbetalda jobb på grund av bristande kunskaper. Det kan i sin tur bädda upp för en lågkonjunktur i den allt mer globaliserade världen. Skolan fyller dessutom fler funktioner än utvecklingen av arbetskraft. Demokratin har i flera

länder försvagats under det senaste årtiondet (Polen, USA, Turkiet, etc.), och när en hel världsgeneration som förlorat delar av sin samhällsundervisning blir myndiga finns det risk för att populistiska krafter vinner ännu mer mark i politiken.

Den bästa åtgärden för att fixa det här vore att utöka påverkade elevers skoltid med så många månader som det behövs för att de ska kunna hinna ifatt kunskapsmålen. Men att ha kvar folk i skolan är dyrt, och det är osäkert om många fattigare länder har vilja eller möjlighet att kosta på sig något sådant. I min åsikt var det fel att stänga ned grundskolorna från första början. Man måste alltid vara försiktig när hastigt tagna beslut i krissituationer begränsar mänskliga rättigheter, och jag anser inte att alla länder har kunnat erbjuda den utbildning som barn har rätt till på ett jämlikt sätt.

Det kan komma att man i framtiden ser tillbaka på hanteringen av Corona-krisen med bitterhet över närsyntheten som många regimer uppvisade. Kanske inte som en förlorad generation, men sannolikt som en generation kastad i elden av föregångarnas inkompetens i allt vad gällde bevarandet av klimatet till bevarandet av demokratin.

Olle Erlandsson

[1] Clare McDonald. "The UK's struggle with digital schooling". ComputerWeekly. 11 jan 2021. <https://www.computerweekly.com/news/252494599/The-UKs-struggle-with-digital-schooling>

[2] Countries where COVID-19 has spread. Worldometer. 26 april 2021 (hämtad och senast uppdaterad). <https://www.worldometers.info/coronavirus/countries-where-coronavirus-has-spread/>

[3] UNICEF. "COVID-19 and School Closures". UNICEF Data. 2 mars 2021. <https://data.unicef.org/resources/one-year-of-covid-19-and-school-closures/>

HUR YUNG LEAN RÄDDADE OSS FRÅN KALLA KRIGET OCH FÖRSTÖRDE MITT BETYG PÅ KUPPEN

av Agnes Engström

Jag försöker att fokusera på instuderingsfrågorna om kalla kriget uppradade framför mig, men jag blir alldeles för distraherad av den förhåxande synthslingan som ekar i mitt huvud. Frågan handlar egentligen om Sovjets medverkan i Afghanistankriget men jag kan inte riktigt få fäste kring sovjeter och talibaner som slogs där när refrängen konstant dyker under mitt envisa pluggande. *“Cause I keep that kush up on me/keep that kush up on me/’Cause I keep that kush up on me/kush from Afghanistan”*. Texten är självfallet tagen från Yung Leans låt *“Afganistan”* från albumet *“Warlord”* och är så dedikerande till Jonatan Leandroer Håstads, som Yung Lean egentligen heter, favoritplanta att han får Karl Fredrik på Österlen att framstå som en rullande grävskopa över äng i ett naturreservat. Inte nog med att refrängen är så trollbindande att den hade fått vilken inbunden sovjet som inte har varit lycklig sedan Stalin fortfarande var vid liv som helst att dra på smilbanden, från de plinkande introtonerna som senare blir genomgående genom låten till hans dumglada *“SKRRT”*-låte till texterna med rader såsom *“Captain Crunch, blowin’ bubble gum, pitbull jaw on the hunt”*. Plötligt är jag inte längre vid kalla krigets högsta upptrappning 1989 utan rycks med i Yung Leans texter och ännu ett pluggtillfälle är avbrutet.

Jag brukar egentligen aldrig plugga till musik, och här har vi skälet. Trots att studier till musik, enligt en forskning från 2017 av Stanfords University, visar på att det faktiskt kan förbättra ditt fokus,

så vill jag aldrig bli distraherad när jag djuppluggar något. Skriver jag dock en trist utvärdering på idrotten ser jag till att bombardera lurarna med peppande musik, är det monotona frågor så kan jag fylla öronen med en podcast, och behöver jag verkligen fokusera så vill jag ha synth och eletronika, blipblop-musik som kan ackompanjera mitt knarpande på datorns tangenter. Denna gång blir ett unikum, jag gör faktiskt ett undantag för den förhåxande slingan som tar bort mitt fokus från provet jag faktiskt ska skriva. Eller kan det faktiskt vara så att det tar fram mitt bästa fokus för att plugga på kalla kriget? Kanske finns det kopplingar mellan Yung Lean och kalla krigets alla konflikter? I låten *“Oreomilkshake”* så sjunger han ju *“Pop a bottle in your head like I’m Russian”* och han skrev en hel låt vid namn *“Tokyo Drift”*, och utvecklades inte Tokyo till en stor kapitalistisk marknadsjätte under kalla kriget? Att Yung Lean faktiskt är svensk, och potentiellt också har suttit på samma historielektioner som jag just nu medverkar på, ger kanske en legitimitet för musiken. Jag rycker på axlarna åt det och sätter återigen in hörlurarna i öronen.

Innan jag dock vet ordet av så sitter jag med provet framför mig, Sista frågan är en öppen fråga, utan ordgräns, och när jag kollar på den så ser jag att man ska resonera kring vad två aktörer på en viss bild har att göra med kalla krigets sista upptrappning och avslut. Detta borde gå att skriva lätt. Bilden föreställer två män, den ena en äldre kostymklädd amerikansk herre som sitter vid bordet och den andra en blek man med europeiska anletsdrag och kort, nästan rakat, mycket ljust hår. Jag stelnar till. Kan det vara så att det är Yung Lean och någon jätte från musikindustrin som är med på provet? Fast vad hade de två med Kalla kriget att göra? Jag borde nog ha pluggat lite ordentligare istället för att sitta och lyssna på musik. Nu är det kört för mig. Och inte har jag någon rappkarriär att skapa om jag tvingas hoppa av skolan. Det enda jag

har att köra på är teorin om Yung Lean, i full färd med att skriva under kontraktet till nästa album, eller i detta fall: att inte bomba varandra med kärnvapen. Jag biter ihop, och kör på den teorin innan provklockan tickar vidare mot slutet.

Två veckor senare får jag tillbaka mitt historieprov. Jag har fått underkänt. Det var tydligen inte Yung Lean och någon amerikansk branschguru som satt i förhandlingar om hans nästa platta utan Ronald Reagan och Michail Gorbatsjov i samtal om mänsklighetens framtid och nedrustningsavtal. Men vad gör det mig? Jag har redan dragit ut på turné med Yung Sherman och Bladee och fortsätter att rappa vidare om cannabis från Afghanistan.

Musiktips om du har tröttnat på 17-åriga gnällspikar och snorungar som gör ledsen rapmusik i gemener:

ASTROTHUNDER – *Travis Scott*

POWER – *Kanye West*

BOOGIE – *BROCKHAMPTON*

BORN FREE – *M.I.A*

CHERRY BOMB – *Tyler, the Creator*

LEV MED MIG – *BENNETT*

Agnes Engström

THE ISLE OF THE WATER GOD

av Olle Erlandsson

The sheep turned their heads and bleated when he came driving up the dirt road. Each year, they forgot who he was. But then he did not spend much time with them. He made a mental note to go and visit them the next day. The sky was clear and breezy. White cloud streaks slashed it at airplane height. Only there were no airplanes that flew here, just seagulls and other birds that he could not name. The road was wet and bumpy. *Ba-dump, ba-dump*, said the car. He had his arm hanging out the window, sleeve rolled up, baking in the sunlight. He was smiling to himself.

“She’ll be coming ‘round the mountain when she comes,” he sang quietly. “Da-da-di-da-da-di-da-da-di-da...”

He had not much with him. In the trunk was only a suitcase and a plastic bag. The suitcase contained nothing more than a toothbrush, a tube of toothpaste, and clothes. Also a book. The plastic bag contained groceries, mostly canned meat and beans, that he had bought in a small town a few hours earlier. He did not want to bring anything that he did not need. Ahead he could now see his destination: the old lighthouse. It was tall and white, with a black iron shell encasing the giant torch on the top. The lighthouse was still lit every night. It served as a navigation tool for the ships coming into the bay to the north. Though, everything was automated now. There was no need for a keeper. He knew that someone came to check if everything was working correctly now and then, but he had never seen that person. Perhaps they were not here in the summer. He parked the car and stepped outside. The wind blew over him, and he smiled even more as his hair whipped his face. There it was. The great Atlantic.

From this height, he could see hundreds of tiny waves rolling towards land, like creases on a wet piece of paper. He drew a big breath, let the salty scent of rotting seaweed and waves splashing on rocks fill his lungs, and then lifted his arms up. Yes, he thought. Greet me. There were no burly clouds on the way, but there would be tomorrow. And tomorrow night, it would storm. He knew this, because he had followed the weather reports with great attention. He walked back to the car and lifted out the bag and the suitcase. There was a cottage connected to the lighthouse. It had two stories. Kitchen, living area, and storage shed on the bottom, bedroom on the top. There was also an outhouse some ways away. He unlocked the door of the cottage and went inside. The house was still and grey. No one had been here since last year. It was clean and tidy, yet veiled in a thin layer of dust. He pulled off his boots and walked up to the kitchen table, where he put his luggage. The kitchen was also abstemious, with only a sink, a gas stove, a countertop, and cupboards. He put away his tins as well as the bunch of bananas and the loaf of bread that he had bought. He took his suitcase upstairs and put the clothes in the old wardrobe and the toilet articles on the bedside table. He placed the book beside them. It was *The Stranger*. Back home, he did not have much time to read. Or he did not feel compelled to anyway.

Whistling, he left the house to check the outhouse. Windswept and rarely used as it was, it did not smell of anything except wood. There was a pack of toilet rolls on the floor. He reached down and put a new one next to the pit. Next, he went into the lighthouse. It had a long, spiraling staircase on the inside, which he climbed. He came out on the platform surrounding the torch. The view was spectacular up there. Looking back towards land, he could see countless green pastures, low stone walls, as well as black mountains, jagged on the horizon. Finally, he wanted to check

the boathouse, down by the beach. If he walked a few minutes to the south along the cliff, a winding path led him back down to the beach in front of the lighthouse. The boathouse was salted and dried like usual. The battered poles barely held up the tattered roof. He wished he could spend an entire summer just fixing it up. But the rowboat inside seemed fine, and that was all he really needed. He spent the rest of the day cleaning the house: collecting the dust, wiping the windows that were stained with seagull feces. He was not done until the evening. For dinner, he had broth with canned chicken and a slice of bread. There was a window in front of the kitchen table. The wind whistled in the cracks, and when he turned off the gas lamp, he could see thousands of maritime stars shining back at him. He read his book in the candlelight before going to sleep. Six more days, he thought.

After breakfast the next day, he took a walk along the road. The seagulls were cackling like before, and bumblebees droned peacefully from flower to flower in the fields. He tried to not think, but it was hard. The mind could be a prison, he reasoned. The key was to not think, but instead experience. He focused on experiencing the ponds of mud that had dried slightly since yesterday. When you stepped on them, your shoe would sink, but not get dirty. It felt funny. He jumped over the wall of the sheep pen and went up to meet them.

“Hey, buddy,” he said while offering one a fistful of grass. “Remember me? I remember you because of your black spot.”

The sheep eyed him warily, but cautiously leaned forwards and chewed the grass. Other curious sheep came over. He fed them the grass that was readily available everywhere on the ground and rubbed the fur on their backs. He felt a connection to these unaware, uniform sheep. They did not in the slightest suspect that they

one day were going to be butchered and made into fatty sausages and minced meat for the public consumption. He was so engrossed in their feeding that he jumped when someone called out behind him.

“Ohoy!”

He turned around. On the other side of the wall was the shepherd, Mr. MacLeod. He was going to feed the sheep whatever sheep needed in addition to grass.

“Hello there. You scared me.”

“Oh, it’s you, Mr. Smith. Good to see you again. It’s been a while, hasn’t it?” said Mr. MacLeod.

“Yes, it’s been a year.”

“And you’re still staying at the lighthouse, are you? How long will you be here?”

“Only a week. Always a week.”

“Right, right. Well, it’s good to see you, eh... again. You know, it’s funny. There was a man in town just last night, asking around for someone. Not you, though. But you must have arrived yesterday, right?”

“I’m sure I don’t know whoever he was asking for,” he said curtly.

“No? But are you sure you didn’t-“

“I don’t travel with other people. Now you’ll have to excuse me, because I have to go. I have to cook lunch. Good to see you again.”

“Eh, yes. Goodbye, Mr. Smith.”

He usually used the lunch excuse simply to get himself out of tedious conversations. Normally, he never had lunch. He didn't have time. Now, though, he decided that he would really cook something. He made brown beans in tomato sauce on the old stove. He ate it on the grass outside, with his feet hanging over the side of the cliff. He was watching the black cloud front slowly approach over the ocean. It would be a great storm, with thunder and lightning and raging cascades. He sucked thoughtfully on his spoon. It was perfect.

Already by afternoon, the first clouds had reached the coast, and as the evening settled in, the storm struck it with full force. Rain smattered on the rock; white, jagged lightning bolts tore the sky out at sea; and the wind violently rattled the windows of the cottage. The night had come early, and the lighthouse now stood as a single, brilliant beacon in the flooded, ripping hellscape. He was walking along the cliff to the winding path in a blue raincoat. The fabric was tight on his torso because of the wind, and his legs were already wet and cold. He was smiling under the hood. The path that had been dirt was now a slide of dark mud. He did not really care, though, about getting dirty. Down on the beach, he rolled the rowboat out of the boathouse on some logs. It slid unwillingly into the thrashing sea, already taking in water from the splashing waves. He jumped in and put the oars in the rowlocks. He peered up the steep cliff. It was just a matter of positioning himself correctly and then having the lighthouse in the middle of his vision while he rowed. Setting the oars against the bottom, he pushed the boat out from the beach and began rowing against the storm. The waves were rising dangerously high and crashing back down, sending spirals of froth into the air. The water was dark and ominous. He thought of sea monsters. Dinosaurs of the past, still living in the deep reaches of the ocean, just beyond the cusp of human awareness. He thought of what it would be

like to set a sea monster loose in the office back in London. It was hard to measure distance and time here. He could not be sure how long he had been rowing or how far he had come. He could only judge the size of the lighthouse torch and the intensity of the pain in his shoulders and back. But he was starting to worry that he had miscalculated. Just when he was about to turn the boat around, it drove into a beach of gravel. He dragged the boat up and stepped onto the bare island. He went here every summer. It was a small island that he liked to call his own. Just a flat face of stone, protruding from the depths in complete defiance of nature and reason. He was standing in the middle of it, looking up into the sky. The rain battered his face. He stuck his tongue out. It tasted like bath water.

"I am the king of the ocean," he said and lifted his arms up.

Yes. Greet me. He unmade the buttons of his coat. It practically flew off him, whirling up into the heavens like a napkin. He staggered forwards into the foaming water on the other side. It swirled and bubbled between his shoes. He laughed and splashed in it.

"I am the water god!" he yelled. "Fuck you! Fuck you! Fuck you!"

He was kicking and punching the waves as they rolled over him. His shouts were lost in the endless roar of the sea. He fell onto his knees and clenched up. From the bottom of his bowels, he bellowed a scream. It was a primal scream. A scream that held nothing back. He had not screamed like that in a year. Then he let his head fall back, his face against the sky. A giant wave engulfed him for a moment. Bliss. I am a deity, he thought. I am part of the primordial darkness, which has birthed me and will take me again. I am here, and I am all that I feel I should be. I... am... alive.

The journey back was much easier, but when he later on stepped into the cottage, dripping like a wet dog, he felt tired to his very bones. He kicked off his boots and threw off all his clothes before collapsing into his bed. Five more days, said his subconscious.

The next day, he still felt exhausted. He went to the outhouse, ate a banana, and then sauntered up to his bedroom again. He read through the whole morning. The book was good, which was fortunate, since the only other piece of media in the house was a weathered copy of the bible sitting in a drawer in the storeroom. He had thrown out most of the books, decorations, and unnecessary furniture when he bought the place; the rest had been crammed into the storage. He had tried religion at one point in his life. He had sought Christianity, Buddhism, and Judaism, but none had stuck with him. He was engaged in philosophical questions however. Especially late at night, when he couldn't sleep. He often thought about what would happen after death. There was not really anything to think about, though. He just enrolled in unfathomable terror. He wondered if he was wasting his life away. Someone was shouting, which woke him from thought. He peered out the window. In front of the house was a red-headed clerk in the company outfit.

"Mr. Kerrigan!" he was calling.

My god, he thought. My god. How did they find me out here? There's no way. That's not possible. He immediately tried ducking out of sight, but the man had already spotted him, so he opened the window instead and poked his head out.

"What is it?" he said.

"Sir!" said the clerk. "Good morning, Sir. My name is Tom Kent, secretary to Joshua Irwin. I'm sorry to bother you out here, Mr. Kerrigan, but I assure you, I

wouldn't disturb you if it wasn't important, and it's been quite hard to contact you for the last few days. Anyway, it's about that financial report that came in last Friday. Mr. Irwin wants your opinion on the stunted growth of the manufacturing department's returns, likely caused by the recent acquisition of O'Harren co. I've got it all in the folder here. Oh, and Jim Hansen of the Carter branch would like a meeting with you 16:30 this afternoon about the new marketing initiative that you are both a part of. He said that you should speak to Angela Warren about the Fischer situation beforehand, just to get you up to speed, since the account specifications have altered slightly since it launched in Mars. Also, make sure you—"

"I'm on vacation. Go away."

"Of course, Mr. Kerrigan. Now, as I was saying, there will be a meeting with the union tomorrow in the Andy Ramsay conference building on Palser Road. That will start at 10:15. Lunch will be served at 12:30, and since you haven't been responding to e-mails, I can note down your preferences now, if you would be so kind. Furthermore, there's a—"

"I'm not coming back," he said loudly.

The clerk was caught off-guard.

"I'm sorry?" he said.

"I said I'm not coming back."

"I don't think I quite understand, Mr. Kerrigan. Now where was I? Oh, yes. Tomorrow afternoon, Anthony Stephenson has asked for a meeting to discuss new memo layouts. He said he specifically wants to know the pros and cons of four exclamation marks over the three that he now u—"

"Leave – me – ALONE!" he yelled and slammed the window shut.

The clerk looked stunned. He stuck around for a while, but he gave up after twenty minutes and hurried back to his car after having dropped the folder in the mailbox. My god, he thought. They've found my only refuge. How in the world did they find me? He was pacing up and down the living room, hands on his head. It was deathly quiet. Out at sea, a lonely fishing boat drifted northwards. No place is sacred, he kept repeating in his mind. He was in crisis. Every year, he only asked for one week off. One week. And now they could not even allow him the four and a half days he had left. Life was hell. He could not escape his reality. Except he could, of course. There was another world that awaited him patiently. Someplace where joy and wonder could flourish in the total freedom that it offered. It was going to be clear tonight. He decided to make a second trip out to the island.

Once more, he was standing on the beach of his isle, staring up at the sky. It was a deep, vivid painting of purple, black, and white. Something that the museums would specifically mention in their brochures. He could mark some of the zodiac signs. That was another thing he had tried, but had not found intriguing nor accurate. He should have been a Scorpio. This time, he had no shoes on. In fact, he had no clothes on at all. The breeze blew by his quivering stomach, and the water froze his feet ice-cold. He had not left a note on the table, because there was no one to read it. Only that lighthouse maintenance man that he had never seen. What a lonely job. Was he too a lost soul, wandering the callous earth in soles that did not fit him? Perhaps he would see him down there. Get to know his story, what he loved, and what he hated. He lifted his arms up and whispered to the sea:

"Take me to my kingdom."

Then he dove into the water from the beach, which dropped sharply around the island. He swam until his limbs were chilled and broken. But by then, the currents had already taken hold of him, and they dragged him down into the great depths, just beyond the cusp of human awareness.

Olle Erlandsson

NAMNLÖS DIKT

av anonym

Tik, det är bäst att du prisar Gud eller jag
skjuter, och det är på Gud

Jag spelar inte om min Herre och Frälsare,
jag är på jobbet

Om du inte är kristen, ska jag sticka dig i
ansiktet

Om det inte handlar om Jesus, slår jag dig
med denna K

Jesus är den

Helvete ja, beröm Jesus Kristus, Gratis
Palestina, gratis Tay-K

Detta är fällan Abraham Lincoln

Fyra poäng och sexton staplar sedan
VILA I FRID.

Betty White Hon är inte död, men för när
hon dör för jag vet att det kommer upp

Ayy, lil 'tik, hur ska du inte knulla på en
riktig

Ja, jag får betalt, fortfarande sent på mina
räkningar

Din tik vid min spjälsäng, jag lät henne
bara ladda iPhone

Frågade mig om dessa diamanter, nej, tik,
dessa några strassar

Armhålan smaklös, Reeboks dammiga

KVINNOHAT

*av Ava Sarehkhani, Såma Najem
och Kanya Nadjem*

Har du någonsin sett din syster vara
dyster?
Som om någon tagit ifrån henne sitt lyster

Har du tänkt på att uppmärksamma?
Faktumet att era rättigheter inte är
gemensamma fastän alla är densamma
Problemen som samhället glömde
hörsamma,
Det finns så mycket mer än utseende och
hår att kamma,
Vi måste alltid vara vaksamma.

Vad som sker i andra länder eller bakom
husets gränd,
in i mörkret man blir trängd,
Man är för skrämmd för man vet att
historien kommer att bli förvrängd
och ditt namn bara ett annat i en lång
kölängd
Han blir en legend medan de ifrågasätter
hennes kjollängd
Hon känner sig utskämd och hennes
självrespekt är slängd medan han blir
frikänd

Säg mig, när du tvingar dig på en kvinna,
vad har du att vinna?
Hon vill bara försvinna för hon ses inte
som något mer än en slavinna
Vi pratar om mänskliga rättigheter men
allt jag ser är ojämlikheter.
Hon försöker skapa ett liv för sig
själv, misshandel, hjärntvättning och
hedersmord, tills hon hamnar under jord
för att familjen blev bortgjord
Att vara en kvinna har blivit som ett
skällsord

En kvinna måste arbeta 10 gånger hårdare
än en man numera
för att visa att även hon är lämplig för att
kvalificera
Varför ska man allt för henne avancera,
trakassera och traumatisera, istället för att

bara inkludera
Till slut kommer hon att explodera,
och det är ert fel för det var ni som
nedvärdera.

Ava Sarehkhani

Kvinnor går till rättegång med DNA bevis
Domaren, en högt uppsatt man, kunde
inte ha brytt sig mindre om denna kris
Han slår hammaren i bordet och säger
avslutat fall
Medan måste hon överleva sitt missfall
Generationer av förtryck,
De säger sänk din blick
Sätt dig inte bakom honom i taxin
Var alltid redo för flykt
Prostituerad kvinna, har inget att vinna
Varför slösar hon sitt liv, låter tiden rinna?
Gamla farbröder kommer för att mätta sin
lust
Hon behöver pengar för hyra, lever i förlust
Vet du hur många historier jag har om
mostrar vars liv brinner på bål?
Som tjejer är det en sorg vi alla bär på, ett
stort hål
Men du får inte glömma att fråga hur din
bror mår
För det är din brors sorger som gör stort
avtryck på samhället, lämnar alla ett sår
En utav tre kvinnor utsätts för våld,
Så många olika sätt men nästan varenda
fall dold
Misshandel, ofredande, till och med bli
såld
Kvinnan du ser på gatan bär på ett bagage
av fall
Hennes bästa vän har blivit våldtagen, har
gjort henne iskall
För dig är det enkelt att blunda
Men om du tar en sekund att fråga din
syster kommer ditt liv på nytt grundas
Du kommer undra om dina egna bröder är
sunda,
Eller om det är de som när du vänder dig
om börjar hunda
31 miljoner tjejer, uppenbarligen är det en
liten siffra

För det är för lätt för median att missa
 Siffran är flickorna utan utbildning, hon är
 blivande hemmafru
 Men vi har det bra i Sverige, det där är inte
 här och nu
 Det är hur du låter när du säger "men det
 är jämställt här" & gör våra problem till
 tabu
 Öppna ögonen för den som sitter på en
 tron är du
 Det är inte för sent för dig att säga emot nu

Såma Najem

Jag önskar att jag hade privilegierna som
 män har
 Mitt jobb som en kvinna är att vara
 användbar
 Att vara en förlängning av honom och göra
 som han säger
 Att förskönas och vara en produkt som
 företagen säljer
 Jag önskar att jag var han, med styrka och
 frihet
 Det som spelar roll är skillnaderna, inte
 våran likhet
 Musklerna på hans kropp gör honom
 överordnad
 Och jag existerar för hans dagliga
 omvårdnad
 Blodet som vi spiller är smutsigt och
 syndfullt
 Mer än blodet män har spillt av att vara
 hämndfull
 En kvinna måste sexualiseras för att bli
 känd
 För hennes värde ligger i hur hon
 funktionerar för män
 Kvinnor i mellanöstern måste bära en sjal
 Små flickor i halva Asien måste gifta sig
 utan val
 Oskyldiga kvinnor blir mördade av män i
 familjen
 Kvinnor går enklare än män till helvetet än
 himlen
 När hon är ett mognat barn ska hon giftas
 bort
 När hon är ung och gravid har hon inte

rätt till abort
 En kvinnas värde är hennes kropp
 Barnen hon föder är hennes belopp
 Även om hedersmord är regelbundet
 återkommande
 Så blundar vi för det, och kvinnor förblir
 utan yttrande
 Hur de behandlar kvinnor är hur deras
 kultur fungerar
 Det är inte vår sak, och behövs inte
 debatteras
 Hon är bara sex år gammal men måste
 gömmas
 Från pojkar och män så de ej kommer
 dömas
 Hon är bara tretton men inte i deras ögon
 Bara kött på ben, inte en människa som är
 någon
 Hon är bara arton, och vill ha
 uppmärksamhet
 Om han gjorde något mot henne ska det
 vara en hemlighet
 Oberoende på hennes ålder så är hon en
 måltavla
 Om något händer henne är det hennes sak
 att laga
 Och om hon höjer sin röst kommer hon att
 bli utskrattad
 För det finns inte en enda kvinna som inte
 är underskattad
 Män dominerar världens högsta positioner
 Och kvinnor hamnar på botten oavsett
 deras ambitioner
 Men ändå hävdar de: det finns inget
 patriarkat
 och världen fortsätter att styras av
 kvinnohat

Kanya Nadjem

Vi vill ha
DINA
bidrag

Skicka in dina artiklar, dikter, kåserier, fotografier,
korta historier, faktatexter, illustrationer, reportage,
och andra relevanta verk till:

pegasen.katte@gmail.com